

[Knud Jespersen.]

punkt i — i alt fald for det ene af forligspartierne, det kom klart frem i hr. Per Hækkerups tale — at det nok kunne være med til at bevare roen på arbejdspladserne, og så sagde man samtidig frimodigt, at man havde reddet dyrtidsordningen. Åh nej, det har man ikke. Man vidste for det første, at der ikke var flertal i denne sal for at ophæve dyrtidsordningen eller indefryse dyrtidsportionerne. Dernæst var man klar over, at arbejdspladsernes folk aldeles ikke frivilligt ville give afkald, selv om de fandt det utilstrækkeligt, og for det tredje vidste man også, at den vrede, der er på arbejdspladserne, var stærk nok til at forsvare en sådan dyrtidsordning og også stærk nok til at forbedre den.

Nu er vi altså i den ejendommelige situation, at det er udmøntet i forslag, at man skal statsfinansiere arbejdsgiverne. Det betyder, siger hr. Per Hækkerup, at man vil virke prisdæmpende på mellem 2 og 3 pct. Det er en overordentlig luftig påstand. Hvem skal kontrollere, hvordan de midler anvendes? Tror nogen mon i fuld alvor, at man får tilladelse til at se, hvordan Esso og BP anvender deres benzinpriser i fremtiden? Vi dokumenterede i fredags, at man skal give mellem 2 og 3 mill. kr. pr. benzinfirma. Vi anviste, hvordan fordelingen ville ramme ganske forgyldende Østasiatisk Kompagni. Tror nogen, at det får en prisdæmpende indflydelse på deres beregninger? Får nogen som helst adgang til bare at nærme sig deres foreløbige beregninger? Naturligvis ikke.

Endelig for det tredje kniber man fortsat uden om: disse prisstigninger, som måtte blive en følge af dyrtidsreguleringerne, der skal udbetales til marts, er indregnet for 90 pct. af alle firmaers varer, og det vil sige, at de får betaling to gange. Det er ganske interessant, men også ganske asocialt, at når man på den ene side prøver at forklare den gode virkning, det vil have, så undervurderer man samtidig den betydelige værditilvækst, det vil få for storkapitalen i Danmark.

Jeg har nok lagt mærke til, at man fra A. P. Møllers side siger, at man ikke har brug for en klatskilling på 30 mill. kr. Man kunne også oversætte det til, at det viser, hvor lidt det betyder at udbetale dyrtidsregulering i disse mastodontfirmaer.

Men derudover skal man også se deres afvisning på den baggrund, at de simpelt hen er bange for, at i det øjeblik, man idømmer arbejdere med mellemindkomster en tvangsopsparing og finansierer dem med et par milliarder kroner, kommer bevægelserne for højere lønninger virkelig i system. Endelig må man også fastslå, at arbejdsgiverne så med særlig sympati på, at man fik likvideret dyrtidsordningen og fik indført et faktisk lønstop. Jeg tror ikke, man skal tage nogen glæder på forskud. Jeg tror, hr. Per Hækkerup i stedet skulle betragte sin egen bemærkning om, at der er noget godt og noget ondt i dette forlig. Det meste af det, vi kan få øje på, er ondt, simpelt hen fordi det ikke vil gavne et flertal i vores befolkning, men skade dem.

Hvor skal disse arbejdsgivertilskud komme fra? Til syvende og sidst skal de jo betales af dem, der har en trækprocent, og det vil sige, at de skal finansieres af arbejdere, af folkepensionister. Man prøver at bagatellisere et sådant beløb på 2 mia. kr., og det gør man naturligvis under henvisning til, at det vil dæmpe prisstigningerne. Man har ingen bevisførelse hørt, ingen, og ingen kan føre bevis derfor. Men da vi i denne sal talte om et beskedent tilskud til folke- og invalidepensionisterne på en femtedel af dette beløb, nemlig omkring 400 mill. kr., hvor staten ville få det halve tilbage, dvs. et par hundrede millioner kroner, da afviste man med den begrundelse, at det var en slags overbudspolitik at give landets folke- og invalidepensionister en midlertidig kompensation, som de har hårdt brug for og et meget stærkt krav på. Men nu slår man flot ud med hånden og siger: vi kan godt give millionærerne, vi kan godt give de skattefrie store selskaber et par milliarder kroner, hvoraf den ene milliard kroner trækkes direkte ud af lønmodtagernes lommer. Lad så være, at der er nogle af mellemindtægterne imellem, men denne tvangsopsparing rammer udpræget lønmodtagerne. Der er jo ingen af dem, der har en trækprocent på 0 eller deromkring. De, der har det, kommer jo ikke til at betale, selv om de har råd til det. Derimod kommer de, der er underkastet kontrol, til at bære den fulde vægt af denne tvangsopsparing, og så stiller man dem i udsigt, at i 1981 kan man ved en lodtrækning finde ud af, hvem der skal have